

«ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑΣ ΑΚΑΚΙΟΣ ΑΠΟ ΤΟ ΝΕΟΧΩΡΙ»

Ο Άγιος Οσιομάρτυρας Ακάκιος, κατά κόσμον Αθανάσιος, καταγόταν από το Νεοχώρι και γεννήθηκε το 1792 μ.Χ. Οι γονείς του είχαν αναγκασθεί για βιοποριστικούς λόγους να μετακομίσουν το 1805 μ.Χ. στις Σέρρες, όπου παρέδωσαν τον εννιάχρονο Αθανάσιο σε κάποιον υποδηματοποιό, για να του διδάξει την τέχνη του. Όμως η σκληρή συμπεριφορά του και η κακομεταχείριση, εξώθησαν τον Αθανάσιο σε άρνηση της πίστης του, για να απαλλαγεί από τα βάσανα. Στην πράξη του αυτή τον προέτρεψαν και δύο Οθωμανές, οι οποίες παρακολουθούσαν την απάνθρωπη συμπεριφορά του αφεντικού του και υποσχόμενες μια καλύτερη ζωή στον μικρό Αθανάσιο, τον έπεισαν την ημέρα της Μεγάλης Παρασκευής να αλλαξοπιστήσει. Μωαμεθανός, πλέον, ο Αθανάσιος δέχθηκε την πονηρή επίθεση της μητριάς του, η οποία, καθώς έβλεπε τον Αθανάσιο να μεγαλώνει και να ανδρώνεται, τον ερωτεύθηκε, όπως στην Παλαιά Διαθήκη ερωτεύθηκε τον Ιωσήφ η γυναίκα του Πετεφρή. Επειδή όμως αυτός δεν υποχώρησε και δεν υπέκυψε στο πάθος της μητριάς του, συκοφαντήθηκε από αυτήν στον θετό πατέρα του, με αποτέλεσμα να εκδιωχθεί από αυτόν. Εκμεταλλευόμενος αυτήν την ευκαιρία κατέφυγε στην Θεσσαλονίκη κοντά στους γονείς του, οι οποίοι είχαν εγκαταλείψει τις Σέρρες, μόλις πληροφορήθηκαν την αρνησιθρησκεία του.

Στην συνέχεια, ακολουθώντας τις συμβουλές των γονέων του, μετέβη στο Άγιον Όρος, όπου, αφού περιπλανήθηκε σε αρκετές μονές, κατέληξε τελικά στην Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου, στην συνοδεία του Γέροντα Νικηφόρου, ο οποίος τον παρέδωσε ως υποτακτικό στον Γέροντα Ακάκιο, για να τον προετοιμάσει για το μαρτύριο, όπως είχε κάνει και προηγουμένως με τους Οσιομάρτυρες Ευθύμιο και Ιγνάτιο.

Μετά από ένα διάστημα συνεχούς ασκήσεως και αδιάλειπτης προσευχής, ο Αθανάσιος, ο οποίος εκάρη μοναχός και μετονομάσθηκε Ακάκιος, έχοντας τις ευλογίες των λοιπών γερόντων ξεκίνησε, συνοδευόμενος από τον μοναχό Γρηγόριο, ο οποίος είχε συνοδεύσει νωρίτερα και τους δύο παραπάνω Οσιομάρτυρες, για την Κωνσταντινούπολη στις 10 Απριλίου. Ο Άγιος βιάδιζε με χαρά προς το μαρτύριο.

Λίγο πριν την αναχώρησή του, πλήρης Πνεύματος Αγίου, έγραψε την ακόλουθη επιστολή προς τον γέροντα και τους αδελφούς μοναχούς:

«Πανοσιώτατε μοι και πνευματικέ μου πάτερ δουλικῶς σοῦ προσκυνῶ και τὴν ἁγίαν δεξιάν σου ἀσπάζομαι.

Τὸ παρόν μου ταπεινὸ γράμμα δὲν εἶν' εἰς ἄλλο τί εἰ μὴ εἰς τὸ νὰ ζητήσω τὴν εὐχὴν σας καὶ διὰ νὰ μάθετε καὶ τὸ καλὸ μας κατεβώδιο μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ μὲ τὶς ἐδικές σας ἁγίες εὐχές. Κατευοδωθήκαμεν εἰς τὴν βασιλεύουσαν τὴ 24ῃ τοῦ Ἀπριλίου μηνὸς [καὶ ἐμπήκαμεν μαζὶ μὲ τὸν γέροντά μου εἰς τὰ ἐργαστήρια τὰ χαβιαρτζίδικα, ὅπου καὶ ἄλλην φορὰ ἐμπήκεν ὁ γέροντάς μου], καὶ ἐλπίζω μὲ τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Θεοῦ καὶ τῆς Κυρίας μου Βασίλισσας καὶ μὲ τὶς ἐδικές σου θερμὲς δεήσεις πρὸς τὸν Κύριον καὶ τῶν συναδέλφων μου νὰ λάβῃ τέλος κι ἡ ὑπόθεσίς μας.

Τοὺς συναδέλφους μου πολὺ τοὺς παρακαλῶ καὶ τοὺς χαιρετῶ, νὰ μὴν μὲ λησμονήσουν καὶ ἀκούγοντας τὸ μακάριόν μου τέλος νὰ εὐχαριστήσετε τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὴν Κυρίαν μου Βασίλισσα καὶ νὰ δοξολογήσετε καὶ νὰ καταλύσετε ὅλη τὴν ἐβδομάδα ἐν χαρᾷ καὶ ἀγαλλιάσει ψυχῆς. Διὰ τοὺς κόπους ποὺ ἐδοκιμάσατε δι' ἐμὲ μέχρι σήμερα ἐγὼ δὲν εἶμαι ἱκανὸς νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, μόνον ὁ ἐπουράνιος βασιλεὺς μου νὰ σᾶς ἀντιβραβεύσῃ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν καὶ νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Κύριος νὰ συγκατοικήσουμε ὁμοῦ. Καὶ ὅσοι ἀκόμη συνέδραμαν καὶ βοήθησαν εἰς αὐτὸ τὸ ἔργο ἃς λάβουν τὸν μισθὸν τοὺς ἀπὸ τὸν ἐπουράνιον βασιλέα μου.

Ἀκόμη ὅλους τοὺς ἁγίους πατέρας τῆς ἱερᾶς σκήτεώς μας εὐλαβῶς τοὺς προσκυνῶ, τὸν διδάσκαλό μου, τὸν γέροντα Ὀνούφριον τὸν ἀσπάζομαι, καὶ τοὺς συναδέλφους μου γέροντες, Ἀκάκιον, Ἰάκωβον καὶ Καλλίνικον. Χαιρετίσματα καὶ εἰς τὸν διδάσκαλον Γαβριήλ. Προσκυνήματα καὶ εἰς τὸν παπὰ Ἀγαθάγγελον, ἀσπάζομαι τὴν δεξιάν του. Τὸν παπὰ Δοσίθεον μετὰ τοῦ γέροντός του καὶ τῆς συνοδίας του προσκυνῶ, ὡς καὶ τὸν γείτονά μας τὸν Νεόφυτον μετὰ τὴν συνοδία του. Ἀσπάζομαι ὁμοίως καὶ τὸν γέροντα Μιχαήλ καὶ τὴν συνοδίαν του. Ταῦτα γράφω ἐν συντομίᾳ γέροντά μου καὶ πνευματικέ μου. Αὐριο λοιπὸν Παρασκευὴ 28 Ἀπριλίου μέλλω νὰ κινήσω εἰς τὸν δρόμον τῆς ἀθλήσεως καὶ εἶθε οἱ ἅγιες εὐχές σας νὰ μὲ βοηθήσουν. Ἀμήν».

Ὁ πλοίαρχος, ἄνθρωπος ευλαβῆς, ὅταν ἔμαθε τὸν σκοπὸν τοῦ ταξιδιοῦ τοῦ Ακακίου, υποσχέθηκε στὸν Γρηγόριον νὰ μεριμνήσῃ γιὰ τὴν ἐξαγορά του λειψάνου του μετὰ τὸ μαρτυρικὸν του τέλος καὶ νὰ το ἐπανακομίσει ὁ ἴδιος στὸ Ἅγιον Ὄρος. Ὑστερα ἀπὸ δεκατρεῖς ἡμέρες ἐφθασαν στὴν Κωνσταντινούπολη, ὅπου φιλοξενήθηκαν ἀπὸ κάποιον παντοπώλη, γνῶριμον τοῦ Γρηγορίου. Τὸ Σάββατον 29 Ἀπριλίου, ὁ Ἅγιος Ακάκιος, ἀφοῦ προετοιμάσθηκε κατάλληλα λαμβάνοντας τὰ ἄχραντα Μυστήρια, ἐνδύθηκε με ρούχα τουρκικὰ καὶ με τὴν καθοδήγησιν τοῦ ἀδελφοῦ του καπετάνιου ἐφθασε στὸ κριτήριον, ὅπου ὁμολόγησε ἐνώπιον ὅλων τῶν παρισταμένων τὴν ἐπάνοδό του στὴν πατρῶα πίστιν. Ἐξαιτίας αὐτῆς τῆς ὁμολογίας κλείσθηκε φυλακῆ. Καθ' ὅλη τὴν διάρκειαν τῆς φυλακίσεώς του προσπάθησαν ἐπανειλημμένα εἴτε με κολακείας καὶ υποσχέσεις, εἴτε με βασανιστήρια καὶ εκφοβισμούς νὰ τὸν μεταπίσει. Ὅλα αὐτὰ ὁμως δὲν κατάφεραν νὰ τὸν κλονίσουν. Ἰδιαίτερα μάλιστα ἐνισχύθηκε καὶ προετοιμάσθηκε γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσει τὸ μαρτύριον, ὅταν ἔλαβε τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν ποὺ τοῦ μετέφερε κρυφὰ στὴν φυλακῆ ὁ ἀδελφός του καπετάνιου με τὴν εὐλογία τοῦ μοναχοῦ Γρηγορίου ἀπὸ τὸ ναὸ τῆς Παναγίας τῆς Καταφιανῆς. Οἱ Τούρκοι προύχοντες, βλέποντας τὸ σταθερὸ φρόνημα τοῦ Ακακίου, κατάλαβαν πὼς μάταια κοπιᾶζουν, γι' αὐτὸ καὶ ἀποφάσισαν τὴν θανάτωσίν του.

Ἔτσι, «εἰς τόπον καλούμενον Δακτυλόπορταν», ὁ Ἅγιος Νεομάρτυρας Ακάκιος παρέδωσε τὸ πνεῦμα του διὰ τοῦ ξίφους τὸ 1816 μ.Χ. Τὴν τρίτην ἡμέραν, σύμφωνα με τὴν επικρατοῦσα συνήθειαν, ὁ μοναχὸς Γρηγόριος ἐξαγόρασε τὸ λείψανον τοῦ Μάρτυρος με χρήματα ποὺ συγκέντρωσε ἀπὸ τοὺς παντοπώλους τοῦ Γαλατᾶ καὶ τὸ μετέφερε στὴν νήσον Πρίγκηπο, ὅπου ἐπιβιβάσθηκαν στὸ πλοῖον με τὸ ὁποῖον εἶχαν ἐλθεῖν στὴν Κωνσταντινούπολη, με προορισμὸν τὸ Ἅγιον Ὄρος. Στις 9 Μαΐου ἀποβιβάσθηκαν στὸ λιμενίσκον τῆς μονῆς Ἰβήρων καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μετέφεραν τὸ τίμιον

λείψανο στην Καλύβη του Αγίου Νικολάου, όπου το ενταφίασαν στο παρεκκλήσι των οσιομαρτύρων Ευθυμίου και Ιγνατίου μπροστά στην εικόνα της Παναγίας, σύμφωνα με την επιθυμία του Οσιομάρτυρα.

Μαρτύριο του Αγίου συνέγραψε ο Καισαρείας Μελέτιος. Ακολουθία κοινή με τους συνασκητές του Αγίου, δηλαδή τον Ευθύμιο από τη Δημητσάνα και τον Ιγνάτιο από την παλαιά Ζαγορά, που μαρτύρησαν στην Κωνσταντινούπολη το 1814 μ.Χ., συνέγραψε ο Ιβηρίτης Ονούφριος, που εκδόθηκε στην Αθήνα το 1862 μ.Χ. Η μνήμη των τριών αυτών Νεομαρτύρων τελείται στη Σκήτη του Τιμίου Προδρόμου την 1η Μαΐου.

Απολυτίκιον. Ἦχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Λυχία τρίφωτος, κόσμω ἐδείχθητε, Ὅσιομάρτυρες, Χριστοῦ τρισάριθμοι, τὴν Ἐκκλησίαν τοῖς ἀγαῖς πυρσεύοντες τῶν ἀγώνων, ἔνδοξε Εὐθύμιε, ἀφθαρσίας τὸ στέλεχος, ἱερὲ Ἰγνάτιε, ἐγκράτειας τὸ ἔσοπτρον, καὶ ρόδον ἀκακίας Ἀκάκιε, ὅθεν ὑμᾶς ὑμνολογοῦμεν.